

Arrest

nr. 231 988 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 september 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van tenuitvoerlegging evenals de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 226 477 van 23 september 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 14 oktober 2019

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 1 maart 2019 in België te zijn aangekomen.

Op 7 maart 2019 bood verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en maakte zijn wens om een internationaal beschermingsverzoek in te dienen kenbaar, hij kreeg een aanmeldbewijs.

Op 26 maart 2019 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op dezelfde dag werd dit ook geregistreerd en werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin III-verordening).

Uit onderzoek via het Eurodacstelsel bleek dat verzoeker zowel in Zwitserland, Duitsland als Frankrijk reeds een verzoek tot internationale bescherming had ingediend.

Op 18 april 2019 richtte de gemachtigde een verzoek tot terugname voor verzoeker aan de Zwitserse, Duitse en Franse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. De Franse en Duitse autoriteiten weigerden respectievelijk op 19 april 2019 en 25 april 2019 de terugname van verzoeker. De Duitse autoriteiten weigerden de terugname aangezien volgens hen verzoeker in Zwitserland over de "subsidiäre beschermingsstatus" beschikte. Ze voegden een stuk waaruit blijkt dat op 23 augustus 2017 de Zwitserse autoriteiten het Duitse Dublinterugnameverzoek toen nog weigerden omdat verzoeker een dergelijke status had sedert 28 augustus 2014. De Franse autoriteiten motiveerden hun terugnameweigering omwille van de verantwoordelijkheid van Zwitserland omdat zij verzoeker reeds op 11 juli 2018 overdroegen aan Zwitserland, die de terugname aanvaardde op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Op 23 april 2019 hebben de Zwitserse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

Op 11 juni 2019 richtte de raadvrouw van verzoeker een schrijven aan de gemachtigde teneinde te verzoeken rekening te houden met enkele elementen alvorens een overdrachtsbesluit te nemen.

Op 9 september 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : M. S.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1991

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 01.03.2019 in België te zijn aangekomen. Op 07.03.2019 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding geboren te zijn op 01.01.1991 te L. en over het staatsburgerschap van Somalië te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 26.03.2019 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 26.03.2019 door de DVZ werd geregistreerd onder dezelfde gegevens die betrokkene opgaf bij zijn aanmelding op 07.03.2019. Op 07.06.2019 meldde Meester N. D. loco J. H. per mail haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Een nazicht van de vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Zwitserse autoriteiten en vervolgens de Duitse en Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Een nazicht van de vingerafdrukken in het VIS leverde geen resultaat op. De Zwitserse autoriteiten hebben op datum van 23.04.2019 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland, Duitsland en Frankrijk. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019 dat hij in 2010 vanuit Somalië legaal per vliegtuig via Kenia naar Uganda reisde waar hij gedurende zes dagen zou hebben verbleven. Vanuit Uganda zou betrokkene vervolgens per auto illegaal naar Zuid Soedan gereisd zijn waar hij gedurende zes maanden zou hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene per auto naar Soedan gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. In Maart 2011 zou betrokkene vanuit Soedan per auto illegaal naar Libië gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer twee jaar in Libië verbleef om vervolgens per boot illegaal naar Italië te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij drie of vier maanden illegaal in Italië verbleef om vervolgens per trein illegaal naar Zwitserland te reizen waar hij op 1.12.2013 zou zijn toegekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer drie jaar en acht maanden in Zwitserland verbleef waarbij hij gedurende één jaar verblijf gekregen zou hebben en in Chiasso verbleef. Vanuit Zwitserland zou betrokkene vervolgens naar Duitsland gereisd zijn waar hij op 08.08.2017 zou zijn aangekomen en een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij één jaar in Duitsland in Stuttgart verbleef en dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen. Vanuit Duitsland zou betrokkene vervolgens naar Frankrijk gereisd zijn waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij een half jaar tot zeven maanden in Parijs in Frankrijk verbleef en dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en hij vanuit Frankrijk gerepatriëerd werd naar Zwitserland waar hij in september 2018 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij twee dagen in Zwitserland verbleef en vervolgens per trein naar Duitsland reisde waar hij in september 2018 toekwam en waar hij gedurende zes maanden illegaal verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Duitsland per trein illegaal naar België gereisd zijn waar op 01.03.2019 zou zijn aangekomen. Op 07.03.2019 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 26.03.2019 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 26.03.2019 door de DVZ werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort verloren is op zee in Libië. Betrokkene is niet het bezit van enig ander identiteitsdocument.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.03.2019 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Zwitserse en vervolgens de Duitse en Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij in Zwitserland, Duitsland en Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 18.04.2019 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Zwitserse autoriteiten en werd eveneens voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening overgemaakt aan Frankrijk en Duitsland. De Franse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 19.04.2019 dat Frankrijk niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene aangezien de Franse autoriteiten een terugnameverzoek voor betrokkene aan Zwitserland gestuurd hebben en dat ze een akkoord verkregen hebben en dat betrokkene op 11.07.2018 werd overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten. De Franse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Frankrijk geregistreerd staat onder de gegevens van M. S. A., geboren op 01.01.1991 met het staatsburgerschap van Somalië. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 25.04.2019 dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming van betrokkene aangezien betrokkene in Zwitserland subsidiaire bescherming verkregen zou hebben en de Dublin-III-Verordening derhalve niet van toepassing is. De

Zwitserse autoriteiten zelf hebben op 23.04.2019 de Belgische autoriteiten laten weten dat Zwitserland het verzoek tot terugname van betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Zwitserse autoriteiten erkenning hiermee expliciet de verantwoordelijke lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Zwitserland geregistreerd staat onder de gegevens van M. S. C. geboren op [...]1990 en als M. S. A. S. geboren op [...]1990 met het staatsburgerschap van Somalië. Uit de informatie vervat in het Zwitserse terugnameakkoord van 23.04.2019 en de Franse weigering van 19.04.2019 blijkt dat betrokkene verschillende identiteitsgegevens heeft gebruikt in verschillende lidstaten. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om haar ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die haar verzoek om internationale bescherming registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om haar ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van haar verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019 expliciet verklaarde dat zij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in het Zwitserse terugnameakkoord van 23.04.2019 en de Franse weigering van 19.04.2019 het tegendeel blijkt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat Zwitserland de Conventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing neemt over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat hij in Zwitserland blootgesteld zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat bezwaar heeft tegen Duitsland omdat ze hem zullen overdragen aan Zwitserland en dat hij na dertig dagen het land zal moeten verlaten (DVZ, vraag 33). Ten opzichte van Frankrijk verklaarde betrokkene dat ze hem terugstuurden naar Zwitserland. Met betrekking tot Zwitserland verklaarde betrokkene dat hij daar een tijdelijk verblijf kreeg maar hij er niet kon werken en er geen rechten had (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. De Zwitserse autoriteiten hebben op 23.04.2019 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Zwitserse autoriteiten geven hiermee expliciet te kennen dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De redenen die betrokkene aanhaalt ter rechtvaardiging tegen een overdracht naar Duitsland en Frankrijk worden bij deze dan ook niet in overweging genomen aangezien Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is en een overdracht aan Duitsland of Frankrijk derhalve niet aan de orde is. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Zwitserland een tijdelijk verbleef kreeg maar er niet kon werken en er geen recht had, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van zijn verklaringen geen begin van bewijs aanbrengt. Indien men dergelijke elementen aanbrengt mag er op zijn minst van de verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij hiervan een begin van bewijs aanbrengt hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Betrokkene toont ook niet concreet aan welke rechten hij niet gehad zou hebben of welke van zijn rechten geschonden zouden zijn in Zwitserland. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan omwille van welke reden hij in Zwitserland niet zou hebben kunnen werken. Uit het AIDA rapport met betrekking tot Zwitserland van 22.02.2019 blijkt dat er

wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming maar uit niets blijkt dat het niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken (AIDA rapport p. 80 t.e.m. 82). Betrokkene brengt ook geen begin van bewijs aan waar deze opgegeven redenen een verband zouden houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel en het is niet omdat men op zeker moment een al en dan niet tijdelijke verblijfstitel krijgt dat deze omwille van bepaalde redenen niet kan worden ingetrokken door de lidstaat die deze verblijfstitel heeft uitgereikt. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming of nadat een eventuele verblijfstitel werd ingetrokken op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Wat betrokkene betreft zijn echter geen dergelijke zwaarwegende gronden om aan te nemen dat betrokkene in Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Meester D. loco Meester H. stelt in haar tussenkomst van 07.06.2019 dat haar cliënt het risico loopt dat hij in Zwitserland geen verzoek om internationale bescherming kan indienen. Meester D. citeert hiervoor artikel 8.3bis van de Zwitserse asielwetgeving die stelt "Le requérant qui, sans raison valable, ne respecte pas son obligation de collaborer ou ne se tient pas à la disposition des autorités compétentes en matière d'asile pendant plus de vingt jours renonce de facto à la poursuite de la procédure. Il en va de même pour le requérant qui, sans raison valable, ne se tient pas à la disposition des autorités compétentes en matière d'asile dans un centre de la Confédération pendant plus de cinq jours. Dans un cas comme dans l'autre, la demande est classée sans décision formelle. Le requérant peut déposer une nouvelle demande au plus tôt après trois ans. Le respect de la Convention du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés est réservé.". Meester D. stelt verder dat de procedure van haar cliënt tot het verkrijgen van internationale bescherming drie jaar en acht maanden in beslag genomen heeft en dat hij omwille van het uitblijven van een definitieve beslissing inzake zijn verzoek haar cliënt zijn geluk is gaan beproeven in een andere lidstaat en dat gezien de lange afwezigheid van haar cliënt van het Zwitserse grondgebied het verzoek om internationale bescherming van haar cliënt zeker is afgesloten zonder formele beslissing en dat haar cliënt dus geen nieuw verzoek zal kunnen indienen omdat de termijn van drie jaar verre van voorbij is. Met betrekking tot het argument van Meester D. dient te worden opgemerkt dat Meester D. er met zekerheid van uitgaat dat het verzoek haar cliënt is afgesloten zonder formele beslissing en dat er geen inhoudelijke beslissing zou zijn genomen. Meester D. brengt echter geen begin van bewijs aan dat het verzoek om internationale bescherming van haar cliënt zonder meer zou zijn afgesloten zonder formele beslissing omdat haar cliënt zijn verplichtingen om mee te werken aan zijn eigen procedure niet gerespecteerd zou hebben. Indien men dit met dergelijke stelligheid beweert dan mag er op zijn minst van Meester D. verwacht worden dat ze hier concrete bewijzen van aanbrengt. Behalve poneren dat het verzoek om internationale bescherming van haar cliënt zonder formele beslissing zou zijn afgesloten, brengt Meester D. hiervan echter niet het minste begin van bewijs aan. Meester D. verwijst vervolgens

naar het geactualiseerde AIDA rapport van 2018 met betrekking tot Zwitserland en citeert van pagina 18 en 19 het volgende: "asylum applicants who fail to cooperate without valid reason or who fail to make themselves available to the authorities for more than 20 days lose their right to have the asylum procedure continued. The applications of the latter are cancelled without a formal decision being taken and the persons concerned cannot file a new application within 3 years (compliance with the Refugee Convention being reserved). This provision seems to be problematic with regard to access to the asylum procedure, as well as to the right to an effective remedy. There is not much experience in practice, as the persons concerned probably often do not get in touch with legal advisory offices, therefore the cases are not made known to the Swiss Refugee Council. So far, the Federal Administrative Court has not clarified whether or not there is a right to an appeal against the decision to cancel the application in these cases." Het AIDA-rapport zegt hierover zelf dat dit problematisch lijkt te zijn maar stelt niet dat het problematisch is. Bovendien stelt het AIDA-rapport dat ze er in de praktijk weinig ervaring mee hebben. Als er amper ervaringen in de praktijk zijn, wijst dit in elk geval al niet op een automatisme. Bovendien verwijst Meester D. met haar citaat naar een passage in AIDA-rapport dat betrekking heeft op de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Deze passage is in haar geheel niet van toepassing op betrokkene aangezien betrokkene reeds geregistreerd werd in Zwitserland in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 10.12.2013. Bovendien gaat Meester D. volledig voorbij aan hetgeen er in het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Zwitserland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, "Asylum Information Database –Country Report – Switzerland", laatste update op 22.02.2019, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland> hierna AIDA-rapport genoemd) wordt gesteld met betrekking tot terugkeerders onder de Dublin-III-Verordening waaronder dus ook betrokkene valt. Het AIDA rapport stelt zeer duidelijk dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", pagina 65). We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De DVZ volgt de argumentatie van Meester D. dat haar cliënt in Zwitserland geen toegang zal hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dan ook niet. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat, zoals hogerop reeds werd uiteengezet uit een analyse van de meest recente update van het AIDA-rapport, met name de update van 22.02.2019, met betrekking tot Zwitserland een analyse van rapporten met betrekking tot Zwitserland niet blijkt dat men omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Zwitserland of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van

internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/EU/95 of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/EU/95 of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven vermeldde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserland autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van dit rapport en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het

vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019 dat hij sinds december problemen heeft en dat hij gewicht verliest en zich zwak voelt maar nog niet naar een dokter geweest is (DVZ, vraag 32). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij sinds december problemen heeft en gewicht verliest en zich zwak voelt maar dat hij nog geen dokter gezien had op de dag van zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen concrete elementen of bewijzen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Zwitserland indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene evenmin concrete elementen of bewijzen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zwitserland. Er dient verder te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haarhoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal verkrijgen indien nodig. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van terugname, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verder dient te worden opgemerkt dat de Zwitserse autoriteiten indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Tot slot wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (cfr. arresten van het EHRM van 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, §2 en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, § 35). Er dient benadrukt te worden dat de Dublin-III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen

alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Zwitserland zal worden opgevangen. Uit de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat hij vier tantes heeft die in Bern in Zwitserland verblijven waarvan één de Zwitserse nationaliteit heeft en de drie anderen een verblijfsvergunning hebben (DVZ, vraag 21). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het hier vier tantes van betrokkene betreft. Betrokkene zelf is meerderjarig en maakt derhalve geen deel uit van het gezin van deze vier tantes die legaal in Zwitserland zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen, verklaarde betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud op de DVZ van 26.03.2019 dat dit is omdat hij ook al in andere landen geweest was en dat hij dacht dat het in België beter zou zijn en dat hij in België zijn kansen wil proberen (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij al in andere landen geweest is en dat het in België beter zou zijn en hij in België zijn kans wil proberen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Zwitserland waar hij aan de bevoegde Zwitserse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Zürich Klotten (4).”

Op 19 september 2019 diende verzoeker bij faxpost een beroep tot nietigverklaring en een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 12 september 2019.

Bij arrest nr. 226 477 van 23 september 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst noodzakelijkheid.

Op 23 oktober 2019 werd verzoeker vrijgelaten uit het gesloten centrum wegens het bereiken van het einde van de opsluitingstermijn.

2. Over de ontvankelijkheid

Bij beschikking van 16 januari 2020 heeft de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet de partijen verzocht alle inlichtingen en bescheiden over te maken aangaande de actuele situatie van verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het beroep.

Vervolgens maakte de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Raad een stuk over waaruit blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2019 in vrijheid werd gesteld wegens het einde van de opsluitingstermijn. Daarnaast maakte de gemachtigde een bijlage 26 over waarop uitdrukkelijk staat vermeld "het verzoek om internationale bescherming wordt in België behandeld".

Ter terechtzitting bevestigt verweerder uitdrukkelijk dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van het bestreden overdrachtsbesluit dat stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Het huidige beroep tot nietigverklaring is zonder voorwerp geworden.

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De raadvrouw van verzoeker bevestigt dit ter zitting.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES